

VARGA MELINDA

Hattyúk a nyomában

A völgyből visszafordul a szél,
bekopog az ablakokon,
kísértetiesen süvít,
elzörget néhány száraz levelet,
majd eltűnik a ködben,
ezüstszürke a lába,
üstökös-hattyúk
járnak a nyomában.

Fogoly

Színtelen, szenttelen
minden téli este,
álomba se lehet szőni,
rémálomként se kísért,
rátelepszik a letargia,
körbeveszi pók karjával,
nem ereszti, nem ereszti,
csillagjait is mind elveszi.

Mindent, ami útjába kerül

Amit szőnyeg alá söpör nappal,
az éjszaka előhossa,
és reggelig ott marad vele.
Semmit sem titkolhatunk el
az álom elől, nem retusálja
se munka, se pótcelekvés,
előjön a mélység zöldes tavából,
az erdők sűrűjéből,
ha csapdát állít neki,
csúnyább lesz, mint a sebzett
vérmedve, mindent cafatokra
tép, ami útjába kerül.